

Teoria de l'amor fratern

1 Nostre Senyor, sempre ho deia:

—Estimeu-vos els uns als altres.

Era, estimar-se, l'abc del cristianisme, com si diguéssim, l'estatut del cristià conscient. És clar que, moltes vegades, aquesta exhortació amatòria no ha passat d'una simple afirmació teòrica: la teoria de l'amor fratern. El que passa és que el contrapunt de les teories ha estat sempre la implacable realitat. I la realitat cristiana de l'estimació dels uns als altres ha assolit, amb el temps, un cert aspecte d'utopia inassolible. Però, anem a pams.

2 Per a practicar l'amor fratern, no n'hi ha prou amb proposar-s'ho. Per a practicar l'amor fratern calen un seguit de condicions elementals i de disposicions transitòries. No n'hi ha prou amb set anys de llatí i d'altres exageracions culturalistes: cal un estat d'ànim asserenat i una atenció per als problemes dels altres. Estimar el proïsme no es fàcil, no ens enganyem. Si estimar els pares o els germans comporta, sovint, dificultats considerables, què no serà estimar els veïns, els proveïdors i clients, els conductors d'autobús, els funcionaris, els directors de banc, els guàrdies civils... A vegades, arribo a pensar si és que Nostre Senyor no en va fer un gra massa en el plantejament de les exigències afectives de la humanitat. Tal com es diu ara, em sembla que es va «passar».

3 És clar que potser no hem sabut interpretar el manament de l'amor. Potser el que volia dir és que tinguéssim una mica de paciència. Potser es tractava només de deixar el seient del tramvia o preguntar a la senyora Prudència si ja es troba més bé. Qui sap si en formular la teoria de l'amor fratern Déu plantejava una economia afectiva compen-sada, compartida. Potser pretenia que entre les alegries i penes dels uns i dels altres s'establís una mena d'equilibri osmòtic, una forma plausible de vasos comunicants.

4 El nostre temps —el nostre espai geogràfic i desenvolupat— ha transformat radicalment les formes de pobresa. Al nostre món pròxim hi ha poca gent que passi gana. Els pobres del nostre temps passen tristesa i soletat. No demanen pa: demanen companyia. I una de les formes de realitzar l'amor

fraternal, seria ajudar els pobres a resoldre el seu drama. Per això, arreu del món, els cristians serien els grans auditors, els conservadors, els visitadors, els repartidors de companyia.

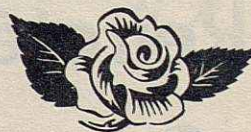
5 És el que passa: els primers que no poden practicar l'amor fratern d'aquesta manera, són els mateixos capellans. I la raó és ben senzilla: encara que vulguin, no tenen temps. El capellà del nostre temps ha esdevingut una ombra consagrada que passa pel món immers en una baluerna inextricable de feines i apostolats. Si hi ha un home dispers i polifacètic, avui dia, és el capellà conscient. Si cal dir una missa, fer un enterrament, ensenyar doctrina, predicar veritats eternes, donar consells, despatxar, reunir-se, etc., només trobareu una persona que serà capaç d'exercir-ho sense caure extenuat a mig camí; aquesta persona és, no cal dir-ho, el capellà.

6 És clar que una humanitat tant sotmesa a tensions i feines diverses pot ser víctima del neguit i el desbordament. Per això els veieu amunt i avall, en una imparabile cursa contra el temps i les distàncies. Per això, quan plantejem el problema de l'amor fratern com un acte d'atenció al proïsme, com exercici de conversa i dedicació, hom veu de seguida que els primers que no poden convertir-se, són els mateixos capellans. I és molt natural, no es pensin. Ja em diran d'on pot treure el temps i la paciència, un home que va tot el dia d'un cantó a l'altre com si se li cremés el campanar. Cal pensar, doncs, en alguna forma d'organització eclesiàstica que pugui afrontar les necessitats de la nostra època. Cal buscar una nova estructura de l'Església, que la faci apta per a desenvolupar, en tota la seva magnificència, la teoria de l'amor fratern. I això comporta, com sempre, fer un esforç d'imaginació.

7 Amb tota la modèstia, em permeto afirmar que, aquest esquema funcional de l'Església, ja l'he trobat. No es tracta, ni molt menys, d'un organigrama perfecte, ni totalment dibuixat. És, com deia, un esborrany del que podria ser una estructura revolucionària de l'Església. No sé si serà acceptat. En tot cas, abans de sotmetre'l a la Jerarquia, he pensat exposar-lo a la consideració de tots vostès. A veure que els sembla.

8 Aquest esquema funcional està basat en dos factors indispensables. Per una banda, descarregar els capellans, com a escollits dintre el poble de Déu, que són, de totes aquelles tasques que els afeixuguen de forma innecessària, per tal que es puguin dedicar totalment a la pràctica de l'amor fratern. Per altra banda, totes aquelles funcions que en aquest moment són exercides pels capellans, haurien de ser traspassades a d'altres cristians amb bona voluntat. No cal dir que, degut a la manca de vocacions, els seglars haurien d'integrar-se al treball eclesial. Per tal de captar-los, se'ls encomanarien aquells treballs més engrescadors i que proporcionen una certa satisfacció personal, és a dir, les accions religioses que solen donar una certa oportunitat de lluïment.

FLORS

- FLORISTERIA EN GENERAL
- LLAVORS

- PRODUCTES PER PLANTES I JARDINS
- CERÀMICA I OBJECTES DE REGAL